

JONGE JURY LESBRIEF

LESMATERIAAL BIJ
HUISJE 13 VAN ELIN MEIJNEN

Jonge Jury 2023

LEES
BEEST

INTRODUCTIE BIJ FRAGMENT

Ronja woont samen met haar moeder en haar stiefvader Ramses in een huis op een bungalowpark. Ze zijn naar het bungalowpark verhuisd omdat ze daar een stralingsvrije omgeving willen creëren. Ronja's moeder wordt namelijk ziek van de straling. Dat betekent dus ook geen wifi voor Ronja.

Gelukkig nieuwjaar

Oud en nieuw vierde ik bij papa, godzijdank! Hij haalde me op van het station en bracht me naar zijn warme huis dat versierd was met een grote kerstboom. Er was licht, muziek en wifi. Ik verheugde me op ongecompliceerd scrollen door mijn socials, en op de oliebollen van Delphine.

Om twaalf uur kusten en omhelsden we elkaar. Papa keek me diep in de ogen en wenste me een mooi nieuw jaar. 'Roversdochter, ga je een goed jaar tegemoet? Een jaar waarin we elkaar ook wat vaker spreken, ik bedoel, écht spreken?' Ik knikte met neergeslagen ogen en verstopte me in zijn omhelzing. 'Ja pap.' Zou hij weten hoe het thuis ging? Hij zei niet vaak dit soort dingen... Maar het kan ook de champagne geweest zijn. Of het sentiment van oud en nieuw.

De volgende dag was heerlijk suffig, met koude oliebollen en skischansspringen op tv. Ik hing op de bank en bekeek mijn insta. Allemaal dezelfde wensen en plaatjes van vuurwerk en zoenende mensen. Een foto van Belle en Ward, innig verstrengeld met #newlove en #truelove. Ik likete de foto en zette er 'schattig ' bij. Ik had een vriendschapsverzoek van Sebas. Ik grinnikte, hij had het dus wel een beetje leuk gevonden met mij. Toen ik accepteerde en hem terug volgde zag ik een hele hoop story's met dikke joints en illegale vuurwerkbommen. Niks waar ik blij van werd. Sebas was lief geweest en spannend, maar ik had er geen zin meer in.

Toen ging mijn telefoon. Er stond *thuis* dus ik nam op en riep vrolijk: 'Gelukkig nieuwjaar!' Ondertussen liep ik naar mijn kamer. 'Gelukkig nieuwjaar, lieverd,' klonk het zwak. Onmiddellijk dimde ik mijn stem. 'Dag mam, hoe gaat het?' Ik fluisterde bijna. Ik had haar niet meer gesproken of gezien sinds 'de avond'. 'Is het een beetje rustig gebleven op De Wildvanck?' Meteen realiseerde ik me hoe stom die vraag was na alles wat er was gebeurd. Maar ze gaf gewoon antwoord, gelukkig.

'Ja hoor, bijna geen vuurwerk. We zijn vroeg gaan slapen.' Ze schraapte haar keel. 'Ook veel liefs van Ram.'

'Dank je wel.'

Toen bleven we stil. Moest ik iets zeggen? Was ze nog boos? Luisterde Ramses mee? Ik hoorde haar zachtjes ademen. 'Je blijft nog tot woensdag, hè?'

'Klopt. Als dat goed is tenminste?'

'Ja, juist fijn. We zijn aan het klussen.'

'O?'

'We zijn aan het denken gezet door jouw avond met je vrienden...'

'Ja?'

'Nou, en we zijn rustig een beetje aan het verzinnen hoe het verder moet. Ik heb ook nog erg veel last van de wifi die hier hangt.'

'Dat snap ik. Sorry.'

Hoe het verder moet? Wat bedoelde ze?

'Maar dan haalt Ramses je woensdag van het station. Doe je de groetjes aan Huub?'

'Zal ik doen.'

'Ik hang nu op, telefoneren doet ook zeer aan mijn hoofd.'

'Is goed. Sterkte en zo. Dag mam...'

'Dag lieverd. Dahaag.'

Ik bleef verdoofd op bed zitten. De telefoon lag stil in mijn hand en ik probeerde het gesprek te begrijpen. Wat bedoelde mama? Ik was blij dat ze

---

me gebeld had, dat ze met me wilde praten, maar ik voelde me ook onrustig. Alsof me iets te wachten stond.

Van beneden klonk papa's stem die riep dat we een film gingen kijken, met opgewarmde oliebollen. Ik liet mijn telefoon op het bed liggen en holde naar beneden. Nog even niks hoeven, nog even onbezorgd chillen met het hele gezin, zonder gedoe.

Verrassing

‘We hebben een verrassing voor je. Als start van het nieuwe jaar.’

Ik zat aan de tafel met mama en Ramses. We dronken thee en aten bananenbrood.

‘O jee.’

‘Nee, je vindt het vast leuk. Toch, Ram?’ Mama keek een beetje onzeker naar mijn stiefvader, die geroutineerd zijn sjekkie draaide. Wat was ze anders geworden dan vroeger. Zo kwetsbaar en voorzichtig.

Ik gooide er een grap in om de boel te verluchten. ‘Nou, Ramses, geen goede voornemens qua roken? Het is wel een nieuw jaar!’

Het bleef stil. Shit, wat stom. Hoezo ging ik grapjes maken over het rookgedrag van Ramses? Alles wat ik zei leek te verwijzen naar die afschuwelijke avond van vorige week. Mijn hele aanwezigheid hier was misplaatst voor mijn gevoel. Ik wachtte af, maar er kwam niks. Waarschijnlijk was hij te druk met het likken aan zijn vloei en het afknippen van de restjes tabak aan de boven- en onderkant van zijn peuk.

Mama praatte verder. ‘We beseften ineens dat het zo niet langer kan. Voor jou niet, en voor ons, voor mij vooral...’

‘Ik zal het nooit meer doen. Echt niet.’

‘Daar gaat het niet om. Je bent veertien, je hebt vrienden en een leven. Maar ik ben hooggevoelig. Ik moet ook opkomen voor mezelf...’

Ik kreeg buikpijn. Waar ging dit naartoe?

Ze praatte door. ‘We hebben de router er helemaal uit gegooid. We nemen vast een voorschot op het komende jaar, op ons EMV-vrije terrein. Dus helaas voor jou kun je hier niet meer op het internet.’

‘Oké...?’ Ik voelde dat er meer kwam.

‘Maar we willen je ook tegemoetkomen. Je de vrijheid geven die je verdient en die je aankunt.’ Weer die blik naar Ramses. ‘Ram?’

‘Ja. We hebben iets moois bedacht. Loop je mee naar buiten? Doe even je laarzen aan, het heeft flink geregend.’

‘Maar wat is er dan? Mam, ga jij ook mee?’

Ze knikte. ‘Ik moet toch nog een ommetje maken. Maar wel rustig, jullie. Anders houd ik het niet bij.’

Even later schuifelden we gedrieën het pad af. Het leek eindeloos te duren. Ramses ging voor, toen kwam mama, helemaal ingepakt in haar mantels en zilverjaals, en daarna ik. Mijn hoofd tolde van de spanning. Wat kon er zijn? Een verrassing, zeiden ze, dat klonk leuk. Maar het had ook iets engs.

In de verte lag huisje 13. Hé, dat was gek, er brandde licht. Hoe dichterbij we kwamen, hoe meer ik kon zien. Het huisje straalde als een warm nest dat ons welkom heette. Ik begreep er niks van. Ramses deed de voordeur open en liet mij voorgaan.

Mijn mond viel open. Ik kon mijn ogen niet geloven. Het was helemaal ingericht. Er stond een bed met mijn eigen sprei eroverheen, in de hoek brandde een kachel en er hing een slinger feestlichtjes boven het aanrecht. Op tafel stond een schemerlamp die ik herkende uit onze zitkamer.

‘Wat is dit?’

‘Dit is voor jou.’ Mama klonk trots. ‘Vind je het mooi?’

‘Ik vind het fantastisch! Wat gezellig.’ Ik liep rond. ‘OMG, er staat ook een kast.’ Ik trok de deurtjes open en zag mijn eigen garderobe hangen.

‘Ik moet nog een leeslampje maken voor bij je bed. En morgen komt er een gasoven, die heb ik uit een ander huisje gehaald.’ Ramses bezag het

---

geheel met tevredenheid. ‘We hebben hard gewerkt Ron. Maar ik ben blij dat je het mooi vindt.’

Mama nam me mee naar het aanrechtblad. ‘Zal ik theezetten? Kijk, we hebben een ketel en in dit blik zitten zakjes...’ Ze wees. ‘Ik heb een basisvoorraad aangelegd, zodat je echt self-supporting kunt zijn.’

Ik schrok een beetje. ‘Maar, wat gaat er dan gebeuren? Ga ik hier... wónen?’

Er viel een lange stilte. Alleen het geluid van de wind tegen de ramen was hoorbaar.

‘Kom zitten, lieverd.’ Ramses schoof een stoel naar achteren. Ik zag dat hij een schrift in zijn hand had. Hij legde het op tafel en wenkte mama, die de gordijnen dichttrok.

‘Wat vind je van de gordijnen? Die heb ik gisteravond opgehangen. Ze moesten langer worden gemaakt, want de ramen in jouw oude kamer zijn veel korter. Ik dacht, ik laat ze even open zodat je het licht zou zien als je aan kwam lopen. Maar nu mogen ze wel dicht.’

Ik ging zitten op de stoel die Ramses me wees en dacht na over de gordijnen. Betekende dit dat er nu niks meer hing in mijn eigen kamer? En mijn bed? Mijn bed stond hier... Een vreemde kriebel be kroop me. Iets van spanning en nieuwsgierigheid en iets van angst. Tegenover me namen mijn ouders plaats.

‘Zo. Ronja.’ Ramses keek me aan. ‘Ik ben blij dat je zo enthousiast reageert.’

Dit werd mega-officieel. ‘We hebben een voorstel geschreven en willen dat graag met je overleggen.’ Hij opende het schrift. Ik zag dichtbeschreven pagina’s. ‘We moeten allemaal vaststellen dat het zo niet langer ging. Dat begrijp jij ook gelukkig. Er was er gewoon één te veel in huis.’ Hij hoestte even.

Mama legde snel haar hand op mijn hand. ‘Niet dat jij te veel bent lieverd, niet persoonlijk. Maar het ging gewoon niet meer. Ik heb zó veel last...’

Ik probeerde te lezen wat er in het schrift stond. Maar Ramses legde zijn arm eroverheen en praatte verder. ‘Dus hebben we bedacht dat jij dit huisje als een soort pied-à-terre mag gebruiken.’

‘Een pjee-aa wat?’

‘Een pied-à-terre. Een tweede huisje. Je krijgt van ons een maandbedrag waar je van kunt leven, je hebt elektriciteit en gas zodat je kunt koken en stoken, en je hebt alle vrijheid.’

‘Menen jullie dit? Mag ik hier echt op mezelf gaan wonen?’ Ik voelde een enorme gloed door mijn lijf trekken. ‘Dus ik ga op kamers op mijn véertiende?’

Mama’s stem schoot omhoog. ‘Zo moet je het niet zien, Ron. Je woont natuurlijk gewoon bij ons. Dit is een verlengstukje van je huis en je leven. Zodat je wat zelfstandiger je gang kunt gaan. Je bent altijd al zelfstandig geweest voor je leeftijd...’

Ik knikte. ‘Mag ik hier vrienden uitnodigen?’

‘Met mate. Natuurlijk.’

‘En internet?’

‘Dat weet je, dat doen we niet. Dit is een EMV-vrij...’

‘Jaja,’ viel ik haar in de reden. ‘Een EMV-vrij terrein. Ik snap het. En eten?’

‘Daar moeten we nog een beetje een vorm voor zoeken, denk ik. Je eet soms bij ons, soms hier. Wat goed voelt. Maar we geven je wel honderdvijftig euro per maand om van te leven.’

‘Zóveel!’

Ramses glimlachte. ‘Ik ben blij dat je het genoeg vindt.’

‘Wow, ik vind het heel veel.’

‘Er zijn nog wel een paar dingen die we moeten bespreken...’

‘Wacht even, ik moet plassen.’ Ik sprong op. ‘Even naar mijn wc!’

‘Ho. Dat is een van de dingen.’

Ik stond stil en keek hem vragend aan.

‘Er is geen stromend water. De elektriciteit kon ik per huisje aansluiten, dus dat heb ik voor jou gedaan, maar water is te veel gedoe.’

‘Hoe moet het dan?’ Ik liep naar het mini-badkamertje. Naast de wc stond een emmer die gevuld was met troebel water.

‘Met die emmer. En die moet je dan bijvullen.’

‘Oké.’

‘Uit de sloot.’

‘Wat?’

‘Of de pomp.’

Het schriftje stond vol regels. Hoeveel geld ik kreeg, dat ik maandelijks een nieuwe gasfles kreeg voor de kachel en het fornuis, dat ik moest bel-len of afspreken vóórdát ik naar huis mocht komen, dat er water kon worden gepompt, maar dat dat geen drinkwater was, dat school dit niet mocht weten, dat eigenlijk niemand dit mocht weten, dat ik zuinig moest zijn met elektriciteit. Op de volgende bladzijde had Ramses een plattegrond getekend van de tuin.

‘Een beetje voorbarig misschien, maar ik heb buiten al even een rondje gelopen en gezien dat je heel veel kunt bereiken qua moestuin. De grond is goed. Als je zelf groente verbouwt scheelt dat veel geld.’

Ik knikte en bladerde verder. De rest van het schrift was leeg.

‘Je kunt het als dagboek gebruiken, dachten wij. Een soort huishoud-schrift waarin je schrijft wat je tegenkomt, welke bedragen je uitgeeft, hoe lang de kachel brandt, wat je in de tuin zaait enzovoort. Dat geeft ons alle-maal een beeld van de gang van zaken. We kunnen dit dan maandelijks met elkaar bespreken.’

Weer knikte ik. ‘En papa? Weet die hiervan?’

‘Nee, natuurlijk niet. Die zou het niet begrijpen.’

Mama vulde aan: ‘Je zegt toch zelf dat hij jou altijd blijft zien als zijn kleine meisje, dat hij je niet serieus genoeg neemt als jonge vrouw die

---

al veel verantwoordelijkheid kan dragen. Ik denk dat Huub dit voorlopig absoluut niet hoeft te weten.' Ze fronste en trok haar voorhoofd in de bekende hoofdpijnrimpel. 'Ik moet gaan, Ram, het slaat alweer toe. Ik moet even in mijn tentje denk ik.'

Ze stond op en gaf me een kus op mijn hoofd. 'Als jij nou hier blijft, dan kun je een beetje wennen. We hebben lekkere aardperensoep gemaakt, dus vanavond kom je gezellig bij ons eten. Zien we je over een uurtje?'

Toen ze weg waren bekeek ik het schriftje. Op de voorkant stond in mooie letters *Ronja, huisje 13*. Ik opende het, pakte de pen en schreef op de eerste lege bladzijde die ik tegenkwam.

Dag één

Toen liep ik naar mijn bed en barstte in tranen uit.

Overleven

Dag één: do 3 jan

10.00 uur. Ik werd wakker in mijn nieuwe huisje en het was koud. Gelukkig kwam Ramses met een kan thee en twee boterhammen als ontbijt. Hij heeft de kachel uitgelegd. Toen ging hij weer weg en liet mij achter.

Dat was raar.

12.15 uur. Mama heeft allemaal voorraden voor me achtergelaten. Ik heb pasta, rijst, kruiden en olie. Ik ga zo thuis nog even wat groente en fruit bietsen. Ik heb de kamer opnieuw ingedeeld. De tafel voor het raam geschoven en bij het bed het hoofdeind verplaatst naar het voeteneind. Allemaal om meer uitzicht te hebben. Ik ben aan een tekening begonnen van het uitzicht op de tuin.

18.00 uur. Pasta met groentes gemaakt. Erg goed gelukt. Wel saai, in je eentje eten.

Lijstje:

- Waar laat ik mijn vuile was?
- Radio/muziek
- Drinkwater!

---

vr 4 jan

19.00 uur. Net gegeten. Weer pasta, maar echt lekker! Van Ramses een oud radiootje gekregen. Is het tenminste niet meer zo stil.

Toen ik gister thuiskwam (zo voelt het grote huis nog wel) liep ik automatisch naar boven naar mijn kamer om een trui te pakken. Ik schrok van de leegte. Zelfs de gordijnen waren weg (logisch, die hangen hier).

Heb de koelkast leeggeroofd en de rest van de dag gechild in mijn nieuwe huis. Het is zó cool!

Voordelen: dansen in de kamer, keihard meezingen met de radio, eten wanneer en wat je wilt. Geen gezeik aan mijn kop.

Nadelen: moet ik nog over nadenken.

Lijstje:

- Lege flessen vullen met water. (Zwaar en gedoe.)*
  - Moet kaas kopen, chocola, yoghurt en jus en chips.*
- Roosvicee of cola?*

Hoe ik die eerste maanden ben doorgekomen weet ik niet meer precies. Het zijn flarden die me bij zijn gebleven. De eerste boodschappen die ik deed bij mevrouw Stoffels. Ik kocht onder andere chips, cola en verse jus. Alleen de chips bleef ik kopen, de rest was te duur. Sowieso was alles veel duurder dan ik had gedacht. Verder herinner ik me vooral het overleven. Elke dag hetzelfde ritme, opstaan, rillend de kachel hoog zetten (nadat ik mijn lesje had geleerd om hem niet meer de hele nacht te laten branden), dan ontbijt maken, winterkleding aantrekken en vroeg op de fiets stappen. Ik at alleen of bij Ramses en mama. Ik bakte brood, leerde beter koken en spitte de moestuin om. Huiswerk maakte ik vaak op school, daar was wifi, gezelschap en verwarming. En ik schreef elke

---

dag in mijn schrift, dat gaf houvast en overzicht.

In de papa-weekenden kwam ik bij, lag ik uren in bad en verbruikte duizenden MB's aan appen, snappen, insta enzovoorts. Omdat papa niks mocht weten 'want hij zou het niet begrijpen' verzon ik verhalen over activiteiten die ik met mama en Ramses ondernam. Ik had zogenaamd mijn kamer opnieuw geverfd, had vriendinnenweekendjes georganiseerd, met Ramses gewerkt in onze moestuin en met mama geshopt voor nieuwe kleren.

Niks vertelde ik over huisje 13, over de kou, het alleen opstaan en het doortrekken met emmers slotwater. Ik had namelijk gegoogeld op 'verwarde ouders' en 'chronisch zieke ouders' en was me dood geschrokken. Ik stuitte op allemaal instanties als jeugdzorg en Raad voor de kinderscherming. Ouders die last hebben van *gebrekkige opvoedingscapaciteiten* kunnen uit de ouderlijke macht worden gezet. Ik zou uit huis geplaatst kunnen worden, misschien bij papa moeten gaan wonen.

Papa wist wel iets van de stralingsangst van mama, maar niet dat het zó erg was. No way dat hij daarachter zou komen, no way dat ik naar Den Haag ging verhuizen. Ik was inmiddels gewend aan dit leven. Aan mijn school, mijn vriendenclub en zelfs mijn huisje en mijn tuin. Mama deed haar best, en Ramses ook. Ik redde me wel.

Te laat

In mei is er altijd een activiteitenweek op het Marker College. Niemand volgt dan het gewone programma, maar alle klassen doen bijzondere dingen, zoals reizen, dagjes naar musea of iets in de natuur. Het moet wel verantwoord zijn, het is tenslotte onderwijstijd, maar soms is het ook echt leuk. Vandaag gaan we naar Zwolle. Met een touringcar naar museum de Fundatie, iets met beeldende vorming en moderne kunst. Belle en ik verheugen ons al weken op dit uitje. Ondanks het feit dat we niet mogen eten, snoepen of lopen in de bus en we naar een museum moeten, wordt het super. We willen ontsnappen om samen de stad in te gaan. Ik heb een beetje geld gespaard en zoek nieuwe zomershirts. Eigenlijk houd ik best wel van musea, papa slaapt ons nog wel eens mee in de vakanties, maar ik ga liever met Belle op stap.

Ik sta extra vroeg op. Gisteravond heb ik brood gebakken en nu smeer ik neuriënd een stapel boterhammen met kaas (pindakaas gaat stinken in de bus). Ik doe er wat losse tomaatjes bij, dat vindt Belle lekker, en vul een anderhalveliterfles met water en aanmaaklimonade, niet cool, maar ik ben het gewend. Ik zie er goed uit. Ik draag een joggingbroek van een duur merk (van papa gekregen uit Parijs) en een hoody. Mijn haar in een hoge paardenstaart met wat losse plukken rond mijn gezicht.

Precies om halfacht stap ik op de fiets, we verzamelen om halfnegen, dus ik ben op tijd. Het is heerlijk fris buiten. De zon schijnt en er ligt een

---

dunne nevel over het water. Met mijn oortjes in en zingend (als ik vermoed dat niemand het hoort) trap ik mijn dagelijkse uur naar school.

Als ik de stad nader en langs de McDonald's fiets begint mijn mobiel te trillen. Hij maakt hier altijd verbinding met de gratis wifi (heb ik ingesteld) en elke dag als ik hier voorbijkom, stromen de berichtjes, insta's, Tiktoks en Snaps binnen. Ik heb geen tijd om te stoppen, ik zie het zo wel.

Bij het grote stoplicht moet ik wachten. Over de kruising passeren twee touringcars met donkere ramen zodat je niet ziet wie erin zitten. Ik verheug me nu nog meer op straks, dan zit ik ook in zo'n bus te chillen met mijn klas. Grappig, denk ik, dit is dezelfde maatschappij als wij altijd hebben, maar dat is logisch, want de hele school trekt erop uit in zo'n activiteitenweek. Het stoplicht springt op groen en ik trap het laatste kwartier naar mijn school. Het is bijna halfnegen.

Als ik het plein op fiets staat mijn hart stil. Het is leeg. Er staat geen bus. Er zijn geen leerlingen.

Het fietsenrek staat stampvol fietsen, maar meer zie ik niet.

Het bloed trekt uit mijn gezicht. What the fuck?!

Ik rijd door tot de ingang van de school, parkeer mijn fiets tegen de muur en ren verwilderd het gebouw binnen. Ook de aula is leeg. Achter de balie zit een vriendelijke medewerkster die me toelacht. Haar vaste werk. Ik grijp mijn mobiel en tik mijn ontgrendelingscode in. Vijf gemiste oproepen. Tig appjes en voicemails.

Belle:

08.00 Waar blij jij?

08.04 Heb je je mail niet gelezen?

08.06 We wachten alleen nog maar op jou!

08.10 We gaan nu echt vertrekken!

08.15 Vink is pissed!

08.18 ?

08.20 *Oké, balen. Ik ga je missen.*

Mail? Wat voor mail? Ik schud mijn hoofd en probeer te bedenken wat er mis is gegaan. Dan word ik geroepen. Het is de baliemedewerkster. 'Hé. Wat is er aan de hand?'

'Ik weet het niet. Iedereen is weg.'

'Klopt. Ze zijn eerder vertrokken vanwege werkzaamheden op de route. Iedereen is gisteravond gemaïld.'

'Hè?'

'Zijn ze jou vergeten te mailen?'

Ik sla tegen mijn voorhoofd. Godverdegodver, shit, shit, shit! Eindelijk is het dan echt misgegaan, ben ik officieel de dupe van mijn gestoorde ouders en hun EMV-vrije leven. Wáárom heeft Belle dan niets gezegd? Zij weet het toch! Zij weet dat ze me moet sms'en of opbellen. Hoe kan ze dat vergeten zijn?

De vrouw kijkt me lief aan. 'Ik ben bang dat je echt te laat bent.' Haar vriendelijke blik verzacht mijn woede. Ik ben te laat. Niks meer aan te doen. Dan denk ik aan mijn stapel boterhammen en de gevulde fles limonade. Dat is de druppel. Ik heb dus alles voor niks gemaakt. Ik heb me voor niks verheugd, heb voor niks een uur gefietst, heb voor niks gisteren brood gebakken, voor niks mijn mooie joggingbroek aangetrokken. Ik voel tranen opkomen en begin te knippen en te wrijven om ze terug te dringen.

'Kom even zitten, lieverd. Wil je wat drinken?'

Ik schud mijn hoofd. 'Ik heb zelf.'

'Misschien moet je je ouders bellen?'

Weer schud ik van nee.

'Ook goed. Ik bel in elk geval even met jouw mentor. Die is vast ongerust. Dan weet ze dat er niks ergs is gebeurd.' Ze loopt terug naar haar balie.

Ik ga zitten op het wachtkamerbankje tegenover de kluisjes. Er is wél wat ergs gebeurd, vind ik. Maar ik houd mijn mond. Ik stel me voor hoe mijn klas nu in de bus zit. Hoe ze over de provinciale weg rijden, in de richting van het oosten van het land. Zouden ze het gezellig hebben? Zouden ze al op hun kop hebben gehad van de buschauffeur? Denkt er nog iemand aan mij? Ik hoor de gesprekken in mijn hoofd. ‘Toch raar, van Ronja.’ Mevrouw Vink die naast Belle kruipt om haar eens goed uit te horen over mij. ‘Maak jij je wel eens zorgen om Ronja? Ik heb soms zo’n onderbuikgevoel...’ Belle zal me niet verlinken. Zo is zij niet. Ze zal wat vage dingen zeggen op haar nonchalante schouderophalende toon. Vink kan het vergeten bij haar.

Mijn telefoon trilt. Het is Belle.

Ik hoor net dat je veilig bent

Ik verveel me kapot btw.

Zit nu naast die slome Mirna...

Ik app terug: *Lekker voor je. En eigen schuld.*

Ik kan het niet laten. Ze had me moeten waarschuwen.

LESMATERIAAL BIJ HUISJE 13 VAN ELIN MEIJNEN

OPDRACHT 1

Ronja reageert in het fragment met gemengde gevoelens op de ‘verrassing’ van haar moeder en Ramses.

- Kies uit het fragment vijf uitspraken die positieve gevoelens/gedachten van Ronja verwoorden. Noteer ze links op een groot vel papier.
- Kies daarna ook vijf uitspraken die twijfels of negatieve gevoelens/gedachten van Ronja verwoorden. Noteer ze rechts op hetzelfde blad.
- Markeer zowel links als rechts de uitspraak die het best past bij wat jij in zo’n situatie zou denken of voelen.
- Bespreek jouw keuzes met die van een klasgenoot. Welke verschillen zijn er? Hoe zouden jullie in zo’n situatie reageren?

OPDRACHT 2

In het fragment lees je een pagina uit Ronja’s dagboek. Dit dagboek speelt een belangrijke rol in het hele verhaal.

- Werk één van deze opdrachten uit:
  - Heb je alleen het fragment gelezen? Schrijf dan een bladzijde van Ronja’s dagboek over het missen van het klassenuitje. Probeer te schrijven zoals Ronja dat zou doen.
  - Heb je het hele boek gelezen? Schrijf dan de laatste bladzijde van Ronja’s dagboek. Ze schrijft deze bladzijde na de laatste gebeurtenissen uit het boek. Probeer te schrijven zoals Ronja dat zou doen.

OPDRACHT 3

Voor deze opdracht werk je in tweetallen.

Ronja heet niet voor niets Ronja. Hiermee verwijst de schrijver namelijk naar het boek *Ronja de roversdochter* van Astrid Lindgren.

- Lees op internet een goede samenvatting van *Ronja de roversdochter* van Astrid Lindgren.
- Noteer welke overeenkomsten jullie zien met *Huisje 13*? Let hierbij extra op:
  - de vaders
  - de vriend van de beide Ronja’s
  - de karaktereigenschappen van de beide Ronja’s
  - de plaatsen waar ze wonen
- Elin Meijnen heeft in *Huisje 13* twee motto’s opgenomen die uit *Ronja de roversdochter* komen. Je vindt ze hieronder.

Ronja verbaasde zich erover dat ze tegelijkertijd blij en verdrietig kon zijn. Verdrietig als ze aan Mattis en Lovis dacht, maar blij omdat ze de stille toverachtige lentedocht om zich heen voelde.

*‘Ronja,’ zei Birk, ‘heb je ook in de gaten hoe ongelooflijk vrij wij nu zijn?’
Ja, en dit is ons rijk,’ zei Ronja. ‘Niemand kan het van ons afpakken en niemand kan ons wegjagen.’*

- Op welke manier zien jullie deze twee motto's terug in het leven van Ronja uit *Huisje 13*?
- Krijgt *Huisje 13* volgens jullie extra betekenis door de verwijzingen naar *Ronja de roversdochter*? Leg je antwoorden uit.
- Presenteer jullie antwoorden aan de klas. Ondersteun jullie verhaal met passende afbeeldingen.

OPDRACHT 4

Huisje 13 verandert in de loop van het verhaal, zodat het steeds meer een thuis wordt voor Ronja.

- Laat de veranderingen zien in een tijdlijn:
  - Markeer op de tijdlijn vijf punten (begin, drie keer midden en eind).
  - Citeer bij elk punt op de tijdlijn een zin uit *Huisje 13* waaruit een belangrijke verandering blijkt.
  - Zoek op internet een passende afbeelding bij elk punt. Of nog leuker: maak zelf afbeeldingen, bijvoorbeeld door te tekenen of te fotograferen!
  - Laat op de tijdlijn zien hoeveel tijd er voorbijgaat tussen de punten.

Tip: Vind je ontwerpen leuk? Maak een tekening, maquette of digitaal ontwerp van hoe het huisje er aan het begin en aan het eind van het boek uitziet.

OPDRACHT 5

Voor deze opdracht werk je in tweetallen.

- Voer samen een WhatsApp-gesprek over de volgende vraag: Vind jij Ronja's moeder een echte 'wifwappie'? Waarom wel of niet?